

Bona Llevor

Setmanari Regionalista

Redacció i Administració:
Carrer del Carme, n.º 58

MALGRAT, 17 Febrer de 1918
No's retornen els originals

Subscripció:
Un any 5'00 pessetes
Un trimestre 1'25
NOMBRE SOLT 0'10

Cròniques curtes

Estem en ple període electoral. Tots els partits han proclamat ja els candidats que han de lluitar en els districtes que s'els hi ha assignat. Donant una mirada general sobre la propera lluita hem de confessar amb amargura que hem sofert un gros desengany respecte a la forma de plantejar-se el plet electoral. S'ens havia parlat tan de que les Corts vinents serien constituents o al menys funcionarien com a fals que penetrats de la suma importància que aquesta denominació entranya estavem convençuts de que el problema electoral se plantejaria en els termes que reclamem les greus circumstàncies actuals.

Era d'esperar que'ls diferents partits espanyols deixant de banda diferències accidentals, cercarien punts de contacte per a formar grans blocs presentant-se a l'opinió amb programes integrals on s'hi donessin solució als problemes més urgents i vitals de la nació. Això calia esperar, això era lo raonable, lo més practic, això era lo que demanava la greu transcendència de les futures Corts.

Aixís ho han entès els elements esquerrans que han sabut trovar el denominador comú i lluitan units en gaire-be tots els indrets d'Espanya.

Sortosament el poble espanyol rebutja les dissolventes doctrines dels elements avançats o sinó seria de temer un triomf aclaparador de les esquerres. En canvi els elements d'ordre, els partits dretans van a la lluita dividits, sense pro-

grama, sense organització i per lo mateix mancats d'entusiasme. Es veritat que la «Lliga Regionalista» se presenta a la lluita, organitzada, amb entusiasme, i amb el programa de l'Assamblea de Parlamentaris i amb una rapidesa asombrosa ha extès la seva organització per totes les regions d'Espanya i el seu leader amb un treball capàs d'aterrar a l'home mes fort propaga el seu ideari per tota la nació, mes no confiem molt en una organització feta a corre cuita, a mes de que el programa de l'Assamblea de Parlamentaris es incomplet i no pot satisfer als elements catòlics. Doncs tenim als diferents partits catòlics davant d'unes eleccions d'una transcendència ben oviradora dividits i desorganitzats i com ha dit amb massa raó en Cambó sense fer el màxim esforç que tenia dret a esperar-se d'ells. No entrarem pas en aquestes cròniques a esbrinar les causes d'aquesta situació de les forces dretanes. Sols volem fer notar que mentres les masses catòliques senten afany d'unió i lluita i aquest afany s'exterioritza en molts districtes lluitant agermanades en canvi els capdevaners no responen pas als fervents desitjos de l'opinió dretana, car mentres en Cambó impugna l'unió de dretes per esser un perill per la pau pública en Mella se tanca en el retraïment mes absolut, en Maura se manté com sempre en una situació poc menys que inactiva i els prohoms del conservadorisme s'entenen en cercar elements per a salvar els partits vells suare trocejats per la forta embranzida d'un moviment nacional.

¡Vulla Deu que un altre dia no tinguem que sofrir greus conseqüències de tan deplorable actitud!

IGNOT.

G. J.

Contra el mal parlar

Algú ha dit que «hi ha dies que més valdria no llevar-se,» referint-se als dies del nostre mal humor en que les facècies de la vida solen neguitejar-nos.

Peró també n'hi ha que, encara que un hom se llevi, seria millor que no sortís al carrer ¿Qui és que no s'ha penedit algú cop d'haver-hi eixit, sentint el llenguatge *polit i delicat* amb el qual certs anants i vinents regalen les pacientes orelles que 'ls han d'escoltar?

Des de l'impúdic i fastigós mot tavernari fins a la blasfèmia més esgarrifosa, va escampant-se arreu de les nostres viles i poblets tal abundància de brutícia verbal que amenaça ofegar amb son pestilent baf el nostre gallejat progrés modern.

Aixó es una vergonyosa degeneració de la nostra nissaga, que esparvera i entristeix a tothom qui ho medita seriosament.

Ja no cal que dos se disputin per qualsevol fet ordinari, ni que a algú li sobrevingui una contrarietat inesperada, o que una injustícia palesa faci perdre a la gent la serenitat habitual. Cap d'aqueixes poderoses causes es neccsaria per a que un xàfec d'imprecacions i dicteris indecents vingui a embrutar